

Tato kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury ČR.

Odpovědný redaktor Petr Janus

Jazyková korektura Linda Zachystalová

Grafická úprava a obálka JT

Sazba JT

Vydalo nakladatelství RUBATO v Praze roku 2024

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s. r. o., České Budějovice

První vydání

© S. d. Ch., 2024

Fotografie autora na obálce © Soňa Pokorná, 2024

© Rubato, 2024

ISBN 978-80-88641-08-7

S. d. Ch.

Havlováclavská trilogie

*splacení celospolečenského dluhu
cestou dramatické tvorby*

Vážené čtenářky a vážení čtenáři,
můj vnitřní pocit mi nepřestává napovídat, že *Havlováclavská trilogie* je počinem veskrze pravdoláskařským, sluníčkářským, havloidským a pražskokavárenským. A na můj vnitřní pocit si můžete vsadit.

Ovšem i bez něj by bylo lhostejné, co na přítomný text řeknou duchovně impotentní intelektuálové, kteří z člověka s auru bájného zvířete, autentického ve svých přehmatech i závažných pochybeních, jehož kouzlo pramenilo z jeho pochybností a rozporuplnosti, udělali nedotknutelný vzor do učebnic z poloviny devatenáctého století.

Proto považuji za žádoucí vytáhnout Václava Havla z hrobu ve všech přenesených významech tohoto malebného slova. Jako dramatický autor schopný vzdorovat trvalým pokusům přeerudovaných divadelnických strašpytlů pohřbít mě zaživa, a také coby bývalý zkušený exhumátor, mám k tomu ty nejlepší předpoklady. Cítím potřebu vyrovnávat celospolečenský dluh, který, díky už zmíněným impotentům, máme k možné rozmanitosti fiktivních, a tedy i posmrtných osudů naší poslední dějinné postavy.

S tím souvisí zdánlivě nesouvisející historka z pohřbu Anastáze Opaska na břevnovském hřbitově, kde jsem měl za úkol spustit ještě se třemi kolegy do země rakev s opatovými ostatky. I stalo se, že jsem se po všech vzrušených bezpečnostních manévrech urostlých bodyguardů ocitl v těsné blízkosti Václava Havla a jeho druhé choti, přestože v zájmu státu nejspíš bylo, aby se v těsné blízkosti hlavy státu nezjevila neznámý a neoznačený subjekt

v levných černých šatech volajících po čistírně. Tudíž jsem už tehdy pochopil, že by ten malý muž po mé pravici potřeboval o něco lepší ochránce.

Pozorná čtenářka a pozorný čtenář přijdou na to, že se v textech Havlováclavské trilogie opakují některé motivy. Jde o tytéž motivy, jež se opakovaly v Havlově životě.

Pro pořádek, který dělá přátele, dodám, že všechny tři dramatické texty jsem na vyžádání poskytl pracovníkům Knihovny Václava Havla, kteří vyslovili opakovaný příslib jejich realizace. Máte se tedy na co těšit. Já se takto těším již pátým rokem.

Čtvrtý text trilogie přijměte jako takový dárkový appendix k této pravdoláskařské sérii s nadějí, že to s ním zkusím v Institutu Václava Klause.

P. S. A proč použil knižní grafik Jary Tvrdoň jako jeden z motivů na obálce podobu režiséra a herce Miroslava Krobota? Ten totiž neodolatelným způsobem ztvárnil roli Strážce Vaňka v jediném provedení korunního opusu této trilogie. Stalo se tak v rámci slavnostního večera u příležitosti předávání Ceny Ferdinanda Vaňka za rok 2019, kterou hra *Strážce památníku* obdržela. O vítězi rozhodla mezinárodní porota ve složení: Erika Abrams (F), Barbara Day (GB) a Vladimír Morávek (MORAVIA). Představení v Dejvickém divadle sledoval z první řady také kníže Karel Schwarzenberg, bohužel však, jak sám potvrdil, hru pouze viděl, ale neslyšel.

S. d. Ch.
8. května 2024

CAMPING

slabá chvílka na cestě k moci
ornitologicky fázovaná pětiaktovka, 2020

OSOBY:

HAVEL

VĚDMA

VINCENT VAN GOGH

KUPEC OBRAZU

PRVNÍ AKT. KOHOUT.

Scéna je naplněna cigaretovým dýmem natolik, že není vidět nic jiného než ten dým. Po chvíli se ozve

HAVLŮV HLAS: Možná bychom mohli na chvíli otevřít okno.

HLAS VĚDMY: Určitě.

Je slyšet zvuk otevírání okna. V ustupující kouřové cloně se postupně objevuje pražský podkrovní ateliér malíře a kreslíře Vincenta van Gogha. Vedle výklopného podkrovního okna visí závěs zakrývající vchod do malé předsínky. Dále se ukazuje stolec se třemi přetékaajícími popelníky, plný šálků od kávy a láhví od piva a vína. Židle, telefon. Na gauči polehává kandidát Havel, kouří a sleduje televizi. U gauče klečí Vědma se zapálenou cigaretou v ústech a dlaněmi krouží nad kandidátovou hlavou. U malířského stojanu stojí van Gogh s paletou, kouří a štětcem na plátno maluje obraz Červené vinice.

VĚDMA: Víte, že Čalfa musel udělit Vaškovi milost, aby mohl kandidovat?

GOGH: Jak to?

HAVEL: Byl jsem stále trestně stíhán v souvislosti s Palachovým týdnem.

GOGH: Aha. *(všimne si stimulace spánků dlaněmi)* Vy máte nějaký nadpřirozený schopnosti?

HAVEL: Ona je taková naše vědma, že?

VĚDMA: Já jen předávám energii, kterou mi posílají vyšší entity.
(z cigarety jí upadne komínek popela na Havlovo čelo)

HAVEL: To ale není všechno. Pochlub se.

VĚDMA: Ještě umím vyslat do kosmu určité přání, které se dříve nebo později vyplní.

GOGH: Jo tak...

VĚDMA: V podstatě se tak manifestuje projev kosmické milosti.

GOGH: A co se vám třeba vyplnilo?

VĚDMA: Například ve dvaasedmdesátém jsem zažádala o pád komunismu.

GOGH: Hm... Tak to chvilku trvalo.

VĚDMA (*v náhlé inspiraci*): Vašku, co kdybys prostě přišel na ten koncert do Futura? To by bylo ántré! Všem, co tě pomlouvají, že jsi zbabělec, bys zacpal ústa.

HAVEL: Vyloučeno, Vědmo! Všichni by poznali, že jsem na dně.
(*Vědma pokračuje ve stimulaci*)

GOGH: A těma rukama děláte co?

VĚDMA: Stimuluju Vaška energií ze svatováclavského astrálního egregoru.

HAVEL: Ticho, prosím! (*nažnačí, aby někdo zesílil zvuk na televizi, Vědma to udělá; v televizním zpravodajství shrnují vývoj událostí; odstupující prezident Gustáv Husák bude jmenovat novou vládu, zmínka o červnovém termínu svobodných voleb a nakonec komentář k prezidentské kandidatuře Alexandra Dubčeka, který má podle průzkumů největší podporu veřejnosti; další prezidentské kandidáti včetně Václava Havla mají podporu okolo jednoho procenta*)

GOGH: Žádná sláva, Venceslas.

VĚDMA: Ale houby! Víš, co říkal Werich... Nestahuj kalhoty, když brodu nevidět.

HAVEL: Ach jo...

VĚDMA (*vypne televizi a změní téma*): To se málo ví, že máte v Praze ateliér, pane Goghu. Nebo mám vyslovovat „Chochu“?

GOGH: V tomhle nepanuje shoda. Říkejte mi Vincente.

VĚDMA: Pro Vaškův azyl je to tady ideální.

HAVEL (*ke Goghovi*): Děkuju ti za sebe i za dějiny.

GOGH: Za málo, Venceslas. Ale co si maj lidi tvojí země vzít z toho, žes zmizel?

VĚDMA: Ale Vašek nezmizel. Uchýlil se do ústraní.

HAVEL: Trochu jsem se zhroutil, popravdě.

VĚDMA (*znovu začne se stimulací spánků*): Ale vůbec ne! Jen nabíráš dech po všech těch vypjatých revolučních dnech.

GOGH: Tak jestli seš jedinej kandidát, klidně lež. Ale v televizi hlásili, že je vás víc.

VĚDMA: Netrapte ho!

GOGH: Tak ať se tady neválí a kapku pohne!

VĚDMA: Pravdou je, Vašku, že se Dubček na toho prezidenta doslova třese. Já mu ten jeho poker face nebaštím.

HAVEL: Jako kdyby neměl emoce, že?

GOGH: Hlavně nezapomínejte, že vyjednával s Brežněvem a dokázal ho celkem dlouho tahat za fusekli...

HAVEL: Co z toho plyne?

GOGH: Jen to, že v tom umí chodit a jen tak se z něčeho nepodělá. Takže jestli mu vyklidiš pole, přejeje tě jak rychlík.

VĚDMA: Slovenská strela...

HAVEL: A nebylo by to tak nakonec správné? Má velké zkušenosti, jakési zvláštní charisma, je to profesionál, možná by...

VĚDMA: Ani náhodou, Vašku! Už jednou nás hodil Sovětům do chřtánu!

GOGH: Rusákům.

HAVEL: Taky je to populární politik, symbol osmašedesátého...
A já?

VĚDMA: Houby! Veřejnost už tě zná, seš tváří i hlasem téhle revoluce.

GOGH: Lidi se rychle učeť mít tě rádi.
HAVEĽ: Celé Slovensko si přeje Dubčeka...
VĚDMA: Možná, ale už na to nemá právo!
HAVEĽ: Slovensko?
VĚDMA: On!
HAVEĽ: Myslíš morální?
VĚDMA: Tak. A mravní jakbysmet.
GOGH: Než mi vysvětlíte ten rozdíl, dal bych si kafe.
HAVEĽ: Já taky.
VĚDMA (*podívá se do sklenice na kávu*): Káva došla. Skočím pro ni. (*jde k předsínce*) Chcete venku ještě něco? Vašku?
HAVEĽ: Došly mi cigarety.
VĚDMA: Mně taky. Koupím. Ale měl bys i něco sníst.
HAVEĽ: Nevím... Tak deset deka Campingu?
VĚDMA: Zase? A dva rohlíky?
HAVEĽ: Třeba.
VĚDMA: Vy, Vincente?
GOGH: Dvacet deka Rumcajse.
VĚDMA: To je totéž, ne?
GOGH: Kdepak, Camping dělaj z točeňáku, kdežto Rumcajse z gothaje.
VĚDMA: To se pozná zmlsaný Francouz.
GOGH: Holanďan.
VĚDMA: Vidíte... V Rotterdamu dostal Vašek Erasmovu cenu.
GOGH: A cigára už nemám taky.
VĚDMA: Přinesu.
GOGH: Startky. A vemte si klíče.
VĚDMA: Dobře. (*vejde do předsíne, ale ještě vykoukne zpoza závěsu*) Víš, co bych si přála, Vašku?
HAVEĽ: Ne.

SEN VALPURŽINY NOCI

žádné drama

jednoaktovka obohacená o intermezza, 2020

OSOBY:

NEBOŽTÍK

PRAVDA

LÁSKA

BARTÁK

MARHOUL

HLAS PANA INŽENÝRA

OSOBY V INTERMEZZECH:

DRŽITELKA LITERY

DALŠÍ DRŽITELKA LITERY

DALŠÍ DRŽITELKA DALŠÍ LITERY

PÍ. IRENA OBERMANN

KOLEMJDOUCÍ

*Je noc na prvního máje zvaná také Valpuržina noc. V úmrtní lito-
měřické světničce Máchově vrzlo prkno v podlaže. Po kopcích v okolí
Prahy planou vaty schválené místními úřady. Povětrím křičují ča-
rodějnické sbory na košátech, vesměs současné české spisovatelky
cítící celospolečenskou zodpovědnost v celosvětovém měřítku především
ve svých tlustých knížkách (autorky spotřební literatury o dojemně
lidských osudech této noci straší u vchodů knižních supermarketů).*

*Za znepokojivého šumění drobného listí v korunách okolních lip
malolistých se severními arkádami hřbitovního kostela na pražských
Vínohradech sune dvojice silně alegorických postav. U poslední hrobky
se zastaví, vztekle odkopnou věnce polské a italské parlamentní de-
legace a zabašú svými alegorickými pěstičkami do kamenné desky,
tzv. kruftáku.*

PRAVDA: Tak jsme zase tady!

LÁSKA: Vaše oblíbenkyně!

PRAVDA: Poslední dubnová noc!

LÁSKA: Otvírejte!

Ticho, žádná odpověď. Zabašú důrazněji.

PRAVDA: Okamžitě otevřete!

LÁSKA: Už je toho tak akorát!

PRAVDA: Nedělejte, že nás neslyšíte!

LÁSKA: Víme, že tam jste! Kde byste byl jinde?

*Z útroh sáčky se ozve hlas Nebožtíka, který se zjevně snaží, ač muž,
promluvit ženským hlasem.*

NEBOŽTÍK: Václav je na Hrádečku.

LÁSKA: Aha, a jak víte, že sháníme Václava?

PRAVDA: Na žádném Hrádečku nejste! Vážně se nestydíte lhát?

LÁSKA: A napodobovat hlas paní Olgy?

PRAVDA: Když jste se nám před dvěma lety schoval v hrobce doktora Háchy, tak to mělo jistou úroveň, ale tohle...

NEBOŽTÍK (*už normálním hlasem*): Vzdávám to...

PRAVDA: No sláva...

NEBOŽTÍK: A zároveň lituji! Já nemám kompetenci to tady otevírat a zavírat, jak se komu zlíbí.

PRAVDA: Ale máte! Minule jste slíbil, že právě o Valpuržině noci máte.

NEBOŽTÍK: To jste si spletly s filipojakubskou nocí.

PRAVDA: Dobře víte, že jde o totožné noci.

NEBOŽTÍK: Vážně? Tak se Svatojánskou nocí.

LÁSKA: O té jsme tu byly vloni a vy jste tvrdil, že jste se spletl, a přísahal, že když přijdeme dnes, pustíte nás dovnitř.

NEBOŽTÍK: A nemyslel jsem Dušičkovou noc?

LÁSKA: My nevíme, co jste myslel, ale mluvil jste jasně o Valpuržině noci.

NEBOŽTÍK: Ta je ale známa z německé kulturní tradice.

PRAVDA: No a?

NEBOŽTÍK: Použil jsem argument?

PRAVDA: Ale úplně irelevantní!

NEBOŽTÍK: Už vím! Benátská noc!

PRAVDA: Benátská noc je hudební festival.

LÁSKA: Přestaňte se vymlouvat.

NEBOŽTÍK: Křišťálová noc?

PRAVDA: Nebuďte nechutný.

NEBOŽTÍK: Noc dlouhých nožů...

LÁSKA: Tohle už je vyslovená ubohost.

NEBOŽTÍK: Noc divadel!

PRAVDA: Zoufalče!

LÁSKA: Podívejte, laskavě vezměte na vědomí, že dneska už se nenecháme odbýt!

PRAVDA: Takže otvírejte!

NEBOŽTÍK: Nemůžu... Navíc už je tu celkem plno.

LÁSKA: Nevadí. Jsme nehmotné principy.

NEBOŽTÍK: A co si vůbec od pobytu ve zděné šachtě plné nebožtíků slibujete?

PRAVDA: Poskytnete nám v ní azyl.

NEBOŽTÍK: Proč zrovna já?

PRAVDA: Opravdu se budete pokaždé ptát?

NEBOŽTÍK: Jsem přesvědčen, že třeba takový mrtvý Robespierre taky neposkytuje azyl principům Volnosti, Rovnosti a Bratrství.

PRAVDA: Jenže Robespierre je pouze vyjmenoval.

LÁSKA: Bez jakýchkoliv závazků!

PRAVDA: Zatímco vy jste nás zneužil a uvrhl do polistopadové éry jako nějaké bojující entity.

LÁSKA: I když se svojí filozofickou průpravou musíte vědět, že jsme abstraktní pojmy. A ještě jste nám naložil povinnost zvířet.

NEBOŽTÍK: Ale v druhém plánu je přeci jasné, že se o toto vítězství musí zasadit občané, kteří by měli být nositeli citovaných hodnot.

LÁSKA: V druhém plánu?!

PRAVDA: Podívejte, já snesu hodně! Určitě si umíte představit, co si užívám s heslem *Pravda vítězí!* už od podělaných husitů. Ale podmínit dekonstrukci reálného socialismu triumfem ideálů, které jsou v přímém rozporu s východisky nastupujícího kapitalismu...

LÁSKA: Nebo zatáhnout mě, která představuji ušlechtilý cit, do politického boje...

NEBOŽTÍK: Rozumím... A jaké heslo přesně máte na mysli?

PRAVDA: Tohle už přeháníte!

LÁSKA: Proč se asi říká pravdoláskář?

NEBOŽTÍK: Už vím... Jenom si matně vzpomínám, že jsem ho snad ani nevymyslel.

PRAVDA: A kdo tedy?

NEBOŽTÍK: Jirka Dienstbier?

LÁSKA: Ne.

NEBOŽTÍK: Wałęsa?

LÁSKA: Děláte si srandu?

NEBOŽTÍK: Možná Olga...

PRAVDA: Není vám to už trapné?

NEBOŽTÍK (*po chvílce mlčení*): Dobře. Tak já se vás na něco zeptám. Nenapadlo vás, že by ztotožnění místa mého posledního odpočinku s azylem Pravdy a Lásky, tedy de facto s hrobem, přineslo už definitivní krach listopadových ideálů?

LÁSKA: Mně spíš přijde, že vám jde o prestiž. Dokud budeme ve veřejném prostoru strašit aspoň jako maškary, váš kult se udrží.

NEBOŽTÍK: Nesmysl. Z toho jsem po smrti vyrostl. Ale také pochopíte, že lidé se nemohou vztahovat k věčným hodnotám, které se válí jako zdechliny v hrobové jámě.

PRAVDA: Ale v přeneseném smyslu už se tak děje! Podívejte se na stav společnosti!

LÁSKA: A navíc nehrajete fér! Pozitivně víme, že třeba takový Život v pravdě je tam s vámi dole už od pohřbu.

PRAVDA: A zlí jazykové tvrdí, že tam byl už před ním.

NEBOŽTÍK: To je úplně něco jiného! Filozoficky i jinak. A hlavně moje privátní věc.

STRÁŽCE PAMÁTNÍKU
aneb Zapomenutý jednorožec

*dvouaktová (a přeci) vaňkovka o hledání
(a nalezení) ztraceného typu demokracie, 2019*

OSOBY
(A DÍLČÍ NÁVRH OBSAZENÍ):

MÍSTOPŘEDSEDA
ASISTENTKA
PR MANAŽER
PANÍ JITKA (DAGMAR HAVLOVÁ)
NAFUKOVACÍ PROFESOR
DOKTOR ŠVEJKOVSKÝ
A
STRÁŽCE VANĚK

PRVNÍ AKT. PŘÍPRAVNÁ FÁZE.

Konferenční místnost. Koženková křesla, stůl z laminované dřevotřísky, na stěně slavná fotografie Václava Havla s pytlek cementu na rameni v bohatě zdobeném zlatěnkovém rámu a plazmová obrazovka od čínské firmy. Za stolem s mísou lososových chlebičků sedí nafukovací profesor, Paní Jitka a PR manažer. Vejde Asistentka.

ASISTENTKA: Pan předseda se velmi omlouvá, ale něco důležitého mu do toho přišlo, takže za sebe posílá pana druhého místopředsedu, ten se dostaví každou chvíli...

Kvapně přichází místopředseda.

MÍSTOPŘESEDÁ: Dobrý den! Neobávejte se, do všeho jsem zasvěcen, takže našeho stranického lídra bezezbytku zastoupím. *(posadí se ke stolu, Asistentka mu podá listinu a zůstane stát za ním)*

MÍSTOPŘESEDÁ *(k Asistentce)*: Jsme všichni?

ASISTENTKA: Ti, co měli přijít teď – všichni.

MÍSTOPŘESEDÁ: Takže mi dovoluňte, abych nás úvodem vzájemně představil. Moji druhou asistentku už znáte. *(podívá se do listiny)* Za akademickou sféru, po mé pravé ruce, a toho bych snad ani představovat nemusel, sedí emeritní předseda Akademie věd ČR pan profesor Jiří Drahoš...

ASISTENTKA: Pardon. Malá oprava. Pana emeritního předsedu se nepodařilo nafouknout, nějaké potíže s ventilkem, takže namísto něho dodali profesora Měšťáčka, který je ze stejné anticharismatické série Impotentní intelektuál a pana emeritního plně nahradí.

MÍSTOPŘESEDÁ: Aha.

ASISTENTKA: A je plnohodnotnou náhradou i proto, a prosila bych uchovat tuhle informaci v tajnosti, že to bude náš příští prezidentský kandidát. *(všichni trochu zateskají a Nafukovací profesor povstane a mírně se ukloní)*

MÍSTOPŘEDSEDA: Výborně... Pak tu máme za kulturní oblast zástupce Knihovny Václava Havla, paní...

ASISTENTKA: Zase skočím... Z Knihovny nikdo nemohl. Tohle je zástupkyně z ložnice Václava Havla, ale zase napsala o panu prezidentovi celou knihu.

MÍSTOPŘEDSEDA: Aha... a ta se dává do knihovny, jestli vám dobře rozumím.

ASISTENTKA: Ano, tím pádem je paní Jitka také plnohodnotná náhrada.

MÍSTOPŘEDSEDA: Dál, po mojí levici, je tu za nejlepší tuzemskou PR agenturu...

ASISTENTKA *(naznačí T)*: Malá technická... Za druhou nejlepší. Nejlepší agenturu si najal oligarcha.

MÍSTOPŘEDSEDA: Aha... Každopádně tady máme špičkového marketéra, který se podílel na prezidentské kampani obou posledních finalistů prezidentské volby, ne?

PR MANAŽER: Jo, oba jsme dotáhli až do finíše, chybělo nám jenom trochu toho štěstíčka a větší podpora z moravskéjch regionů, malejch českých měst, komplet venkova a blbě přizpůsobivejch voličů ze severu.

MÍSTOPŘEDSEDA: A konečně já, který na dnešní schůzce zastupuji demokratickou opozici.

NAFUKOVACÍ PROFESOR *(se hlásí)*: Myslel jsem, že zde budou představitelé všech partají, které zahrnuje.

MÍSTOPŘEDSEDA: Promiňte, nevyjádřil jsem se přesně. Jsem tu za jedinou pravou demokratickou...

NAFUKOVACÍ PROFESOR: Tak to ano.

MÍSTOPŘEDEDA: Půjdu rovnou k věci, čas nás všech je, předpokládám, drahý.

NAFUKOVACÍ PROFESOR: Já celé mezivolební období ležím srolovaný ve skříni mezi ostatními akademickými panáky s politickou ambicí, takže si váš výklad rád v klidu vyslechnu.

PANÍ JITKA: Já už jsem všechna intimní odhalení učinila, takže taky nikam nespěchám.

PR MANAŽER: V pohodě. Teď toho moc není. Kšefty se zas hejbnou, až Kremloid skončí nebo zkápane.

MÍSTOPŘEDEDA: Dobře... děkuji. Přesto rovnou požádám o obrazový záznam z poslední demonstrace. *(otočí se k obrazovce)*

ASISTENTKA *(naznačí T)*: Promiňte... Obrazový záznam se nám nepodařilo rozjet, bude jenom zvukový.

MÍSTOPŘEDEDA: Aha... Snad to nevadí. Nám jde především o ten obsah, ne?

NAFUKOVACÍ PROFESOR: Jistě. *(strčí si do úst celý lososový chlebiček)*

MÍSTOPŘEDEDA: Vy to jíte takhle?

NAFUKOVACÍ PROFESOR *(přes sousto)*: Ano. Stejně jako Václav Havel.

MÍSTOPŘEDEDA: Opravdu to tak jedl, paní Jitko?

PANÍ JITKA: Pan profesor má bohužel pravdu. Vašek takhle lososové chlebičky polykal.

Spustí se zvukový záznam.

MÍSTOPŘEDEDA: Tak už to jede... *(je slyšet bouřlivý potlesk velkého davu a skandovaný pokřik: Demisi, demisi!)* Tady je všechno ještě v nejlepším pořádku. Občané se shromáždili na náměstí,

aby vyjádřili svoji obavu o osud naší demokracie, a zrovna aplaudují panu předsedovi, který ve svém proslovu označil oligarchu a Kremloida za největší ohrožení demokratických hodnot a skandují hesla vyzývající k jejich odchodu.

PR MANAŽER: To je na Václaváku?

MÍSTOPŘEDSEDA: Ano, jak je orloj.

Potlesk a skandování přechází v pískot.

PR MANAŽER (*spíš k sobě*): Rozumím... zvolen ve Zlíně. (*nahlas*) Stejně je neuvěřitelný, že vám ty lidi vždycky přijdou, když jste jim schopný zaručit akorát to, že začalují daně. Klobouk dolů!

Silný pískot.

MÍSTOPŘEDSEDA: V tomhle místě je situace stále velmi uspokojivá. Lidé reagují pískotem na příchod oligarchy, kterého jsme v duchu demokratických principů a sametového hesla „Nejsme jako oni“ pozvali na demonstraci, aby mohl reagovat na kritiku. A on, navzdory všem tvrzením, že se bojí hlasu ulice, opravdu přijel.

PR MANAŽER: Perfektní píárovej tah.

MÍSTOPŘEDSEDA: Byl to můj nápad, přiznám se.

PR MANAŽER: Myslím ten jeho příjezd.

Pískot postupně slábně.

MÍSTOPŘEDSEDA: Právě jsem demonstující gestem požádal, aby se utišili a dali oligarchovi prostor k vyjádření, to je stále v pořádku... Ale teď premiér promluví.

POSLEDNÍ EVIDENCE

spiritistický apendix Havlováclavské trilogie, 2020

OSOBNOSTI:

JOHN

PETR

OLA

JIRKA

OSOBY:

M. M.

Tajné ústředí Spolku Šalamoun. Okolo stolu sedí nad kávou dvě hlavní signatářky a dva hlavní signatáři prohlášení Pár slov: Ola, Jiřka, Petr a John v klobouku.

Vlevo závěs, za ním předsíňka, vpravo knihovna naskládaná výtisky knihy Léčba Bokem vydané Spolkem Šalamoun. Před ní čalouněné křeslo se širokými opěradly, u stěny skříňka, na které stojí vedle sošky Spravedlnosti rychlovarná konvice.

JOHN: Panáčka někdo?

OLA: Žádný alkohol, dáte si, až skončíme.

JOHN: Proč?

JIŘKA: Poněvadž víme, že nejvíc kritiky sklidila formulace, jaký byl Vašek silák, který měnil dějiny. A to neukazuje na právě střízlivou atmosféru.

JOHN: Ale nezpochybnitelnou tezi, že se Václav s postupujícím časem proměnil v kolektivní symbol určitého étosu, na němž mohou stavět další generace, přeci nesmíme opustit.

OLA: Uvidíme...

PETR: Já bych, než začneme, znovu vyjádřil svoji skepsi vůči našemu záměru. A prosím to dát do zápisu!

OLA: Dobře, ale žádný nepožijeme, Petře.

JIŘKA: Možná nebylo nejšťastnější, že jste to podepsali celá rodina, Johne. A navrch místopředseda Šalamouna.

JOHN: Jakože jsem všechny ovlivnil...? Osobním příkladem, snad.

PETR: Já nechápu, že do nás kopnou i v Revolver Revue. Lidé z prostředí, které Václav vlastně formoval...

JIŘKA: Spoluformoval! Pojdme být už opatrnější. Aspoň ve formulacích.

JOHN: Ani Žanták to nepodepsal.

OLA: Hlavně že nám jeho Vaškova Knihovna zaplatí výdaje. Vyúčtují to jako kulturní akci.

PETR: Seanci?

JIŘKA: Proč ne, když se do grantů vejdou i s nekonečnými cykly rozvleklého vzpomínání sklerotických disidentů?

PETR: Zaznamenal jsem názor, že jsme vytvořili petici proti uměleckému dílu. To zní, jako bychom byli nějací cenzoři.

OLA: Film, který pojednává Vaška jako karikaturu, není žádné umění.

JOHN: A i kdyby to nějaká cenzura byla, no a co? Jde o princip, ne?

PETR: Obávám se, že umělecká svoboda je taky princip a nadřazovat mu jiný princip...

JIŘKA: Zkrátka ta naše petice ve společnosti zarezonovala spíš negativně. Bohužel to není naše první fiasko. Proto je potřeba další postup ochrany a budování Václavova odkazu konzultovat s tím nejpovolanějším.

PETR: Stále dávám k úvaze: Pojdme sestavit krátký text s názvem Pár slov o Pár slovech, ve kterém vysvětlíme význam původního textu a podpoříme náš názor novými argumenty.

OLA: Médium už je na cestě z Rumburka a složili jsme nevratnou zálohu.

JIŘKA: Já bych v tom hovně už neštourala.

OLA: Správně, Jiřko.

JOHN: Kde jste na to médium přišly?

JIŘKA: Poradila nám Beatrice Landovská, ona je astroložka.

OLA: Že se máme mrknout na internet.

Zazvoní zvonek.

JOHN: Zvonek!

OLA: Už je tady!

PETR: Tohle je naprosto nemožná situace! Naštěstí jsou moje pochybnosti v zápise.

Ola chvátá do předsínky a vrátí se v doprovodu velmi pohledné mladé ženy v odvážně střižených šatech s designovým kufříkem v ruce. Je to M. M.

OLA: Tak, já vás představím: Madam Michaela. A tohle jsou moji přátelé, tady známá socioložka a signatářka Charty 77...

M. M. (*ji teatrálně přeruší*): Jen žádná jména! Ať zůstane prostor seance neutrální.

OLA: Aha... Kávu?

M. M.: Ráda.

OLA: Zatím se posad'te. (*jde ke skřínce s konvicí a připravuje kávu*)

PETR: Takže, vy jste médium?

M. M. (*sedá si do křesla*): Ano. Přesněji mluvící médium. Předávám odpovědi duší zemřelých na dotazy pozůstalých. Komunikují skrze mě také dušičky, které chtějí odvést nahoru do světla. Ty se ohlašují pod heslem „Musíme si pomáhat“. (*položí kufřík vedle opěradla*) Často prozradí i svoje jméno a příjmení a taky město, kde bydlely, a jak dlouho jsou po smrti.

PETR: To je neuvěřitelné.

M. M.: Neznáme se?

PETR: Spíš vy budete znát mě. Petr Pithart, byl jsem předsedou...

M. M. (*přeruší ho*): Počkejte, já už vím! Vy jste u nás v Rumburce předsedal u závěreček na kadeřnickém učňáku.

PETR: Vy jste kadeřnice?

M. M.: Dámská. Ale kromě toho jsem i mistrem reiki třetího stupně. Takže kdybyste, dámy, některá chtěla udělat něco s vláskami, není problém, věci na to mám. *(ukáže na kufřík)*

PETR: Možná ty, Jiřinko...

JIŘKA: No dovol!

OLA *(podává kávu M. M.)*: Snad bychom si mohli promluvit o té seanci.

PETR: A stříháte i pány?

JIŘKA: Petře!

M. M.: I to je možný. A taky jsem působila v Německu jako tanečnice a mám absolventský certifikát třetího levelu kurzu šiacu. Takže pro pány, kdyby byl zájem, mohu předvést umělecký striptýz s ezo prvky. Není problém, věci na to mám. *(ukáže na kufřík)*

OLA *(posadí se ke stolu)*: Můžeme začít, paní Michaelo?

M. M.: Madam. Určitě. S čím?

OLA: S tou seancí.

M. M.: Stoprocentně.

OLA: A bude to jako ve filmech? Posadíme se kolem kulatého stolku a spojíme malíčky?

M. M. *(položí si kávu na opěradlo křesla)*: Jestli máte stolek a malíčky, tak klidně.

PETR: Nikdy bych se nenadál, že uslyším naši přední dokumentaristku mluvit o filmech v téhle souvislosti.

OLA: Nebud' snob, Petře... *(k M. M.)* Nemáme zhasnout?

M. M. *(otevře kufřík)*: Ne, já bych neviděla na nehty. *(vyndá si manikúru, z ní pilníček a začne si brousit nehty)*

OLA: Vy nebudete u stolku s námi?

M. M.: Nebojte, jsem na vás napojená.

